

Zatajuj se!

4. Zapovedano in prostovoljno zatajevanje.

Zapovedano nam je ono zatajevanje, ki je potrebno v to, da ne storimo nič prepovedanega, ali pa da storimo to, kar je zapovedano. Prostovoljno pa je naše zatajevanje takrat, kadar nočemo storiti kaj takega, kar bi smeli storiti, ali si pa naložimo taka opravila, ki bi jih smeli brez greha opustiti. Ako bi se ti morebiti kdaj ne zdelo prijetno v nedeljo iti k sv. maši, se bi moral premagati, da greš; ako bi se pa toliko premagal, da bi bil še pri drugi sv. maši, je bilo to tvoje zatajevanje prostovoljno. Ako si se v cerkvi premagoval in se nisi oziral okrog in nič šepetal, marveč ves čas lepo molil, je bilo to premagovanje zapovedano; če si se pa tudi po ulicah in po cestih tako zatajeval, da se nisi hotel ozirati okrog in ljudi opazovati ter raje sam hodil, nego bi se razgovarjal s tovariši, tedaj je bilo prostovoljno tvoje zatajevanje.

Samoobsebi je umevno, da se moramo najprej in najbolj vaditi v zapovedanem zatajevanju, t. j. pred vsem varovati se greha. Sv. Frančišek Saleški jako šiba tako pobožnost, ki si jo kdo uravnava po svojem okusu, ne pa po božjih in cerkvenih zapovedih. O takem enostransko pobožnem človeku piše n. pr.: „Zarad treznosti si še ne upa jezika pomočiti v vino, celo v vodo ne; a ne boji se pomakati ga v kri svojega bližnjega z obrekovanjem in opravljanjem.“ Vendar s tem ni rečeno, da bi morali prostovoljno zatajevanje odlašati toliko časa, dokler nismo premagali slednjega greha, marveč po tehtnem pravilu: „Eno je treba storiti, drugega ne opuščati“ moramo zapovedano zatajevanje podpirati tudi s prostovoljnim.

Prostovoljno zatajevanje ima namreč mnoge koristi. Ž njim si množimo zasluženje za nebesa in pridobivamo mnogo milosti, da se lažje izogiblujemo greha.

Osobito pa ima prostovoljno premagovanje ta-le velikanski dobiček. Po zatajevanju se utrdi naša volja in dobi ono moč, da se moremo premagati

tudi takrat, kadar nas izkušnjava vabi v greh, da si odrečemo prepovedane reči in zadovoljno vzprejmemo zapovedane dolžnost. Saj se morajo tudi vojaki mnogo uriti in vežbati v mirnem času, da morejo zmagovati v boju. Ko bi šli v boj nepripravljeni, ne opravijo ničesar.

Po mnogokratnem zatajevanju si prisvojimo lepe navade in se otresemo slabih razvad, t. j. pridobimo si raznih čednosti, izboljšamo svojo naravo, oblažimo svoj temperament. Saj beseda čednost pomeni toliko kakor rednost v vsem vedenju (čreda = vrsta, red). Tudi njeno drugo ime, krepost, je v tesni zvezi z zatajevanjem, je dragocen sad vztrajnega premagovanja.

Slične namene ima tudi sv. cerkev, ker nam naravnost zapoveduje nekatera zatajevanja, n. pr. poste, opuščanje hrupnih veselic o gotovih časih. Posebej odobrava ostrejša zatajevanja redovnikov.

Zato zopet ponavljam: Nihče ne more biti čednosten in izvrsten človek brez zatajevanja.

* * *

Sv. Marija Magdalena Pačiška. V prostovoljnem zatajevanju so se svetniki vadili z ganljivim junaštvom, in zdi se mi, kakor da so v tej reči še posebej tekmovali med seboj. Za danes vam posebej priporočam v posnemo sv. Marijo Magd. Pačiško.

Pred vsem si je prizadevala za pravo zmernost v jedi in pijači. Sladnosti, kateri so manj dobri otroci tako zelo vdani, ni poznala in tudi sicer si je pritrgovala ob vsaki priložnosti. Pri mizi se je zadovoljevala le z najpotrebnejšo hrano; jedil, ki so ji bila najljubša, se ni dotaknila, od drugih pa je zavživala tako malo, da so se čudili, kako si more še ohraniti življenje. Sadja, ki ga je imela pač enako rada kot drugi otroci, ni nobenkrat jedla, ne pri kosilu, ne med dnevom.

Iz ljubezni do trpečega Jezusa, da bi mu mogla biti čimdalje podobnejša, si je nakladala še mnoga druga pokorila. Prosila je dekle, da naj ji v pozimskem času nikar ne pogreva postelje, a o tem naj ničesar ne pravi

materi. Nekega dne si je iz trnjevih vej naredila kronico in si jo je zvečer, predno je šla spat, pritrdila okrog glave. Trnje jo je tako zbadalo, da ni mogla spati; pa iz ljubezni do Jezusa je rada trpela take bolečine in si nakladala še drugih, da bi bila le njemu bolj podobna. Pozneje je tudi odpravila mehko žimnico iz postelje in počivala na sami slamnici, včasih je pa še kar pred posteljo pokleknila in glavo naslonila na posteljo ter vso noč tako prebila. Le materina prepoved ji je mogla nekoliko olajšati take in enake ostroti.

Ako ne čutite v sebi moči za tako velika in ostra pokorila, zatajujte in premagujte se tem pogostneje in pridneje v manjših rečeh, da bode število nekoliko nadomestovalo to, česar ne doseže in zmore velikost.

Pred božjim grobom.

Kot v nekdanjih zlatih časih
Spet stojiš tu pred menojo,
In spominov pokopanih
Vzbujaš v srcu mi nebroj.

Tam v mladostni zlati zarji,
V cvetju najkrasnejših let,
Često sem pred tabo klečal,
V té upiral plah pogled.

Pred menojo dogodki živi
Tistih let so vstajali,
In s sladkostjo neizrazno
Srce mi napajali.

Danes spet stojiš pred mano,
Veličastni božji grob,
Poln življenja, poln spominov
Iz mladostnih zlatih dob.

Spet pokleknil bom pred tabo,
Srce svoje ti odkril — —
V solzah vročih bom ob tebi
Vest nemirno si umil.

Kakor lučice nad grobom
Tiho ugasujejo,
Čednosti tako mrjejo,
Ko viharji hrujejo.

Daj moči mi, Premagalec
Večne teme in pekla,
Da v zatišje varno pridem,
Kjer bom rešen vsega zlá!

Saturnin.

